

NUO AUTORĖS

Skiriu tėvams Jelenai ir Ante, pusbroliams ir visiems Medjugorjės parapijiečiams; pranciškonams bei vienuolėms – visiems, kurie, įkvėpti tūkstantmečio maldų Palaimintai Mergelei Marijai, ryžtingai ir drąsiai iškėlė aplink šešis regėtojus galingą maldingumo ir pasninko “sieną”. Buvo daug puolimų, netgi brutalių, bet dėka parapijiečių bendruomenės, iš karto priėmusios Dievo Motinos pranešimus, šie apsiereiškimai greitai pasklido po pasaulį ir neužgeso, kas dažnai nutikdavo ankstyvojoje Bažnyčios istorijoje.

Laikydamosi popiežiaus Urbano VII dekreto ir Vatikano Soboro II. susitarimų, autorė pabrėžia neketinanti prieštarauti Bažnyčios sprendimui, kuriam visiškai paklūsta. Žodžiai „apsiřeiskimas“, „pranešimai“, „stebuklai“ ir pan., vartojami šioje knygoje, turi tik žmogaus liudijimo reikšmę.

IVADAS

Dar viena knyga apie Medjugorjė! Kam? Atvirai pasakius – man, su viltimi, kad padės ir Jums, tiems, kurie ją skaitote tikėdamiesi pagalbos geriau įsivaizduoti įvykių seką ir akstino aiškiau suprasti Dievo Motinos pranešimus bei jais gyventi. Dievo Motinos apsiereiškimų šešiams vaikams pradžioje (1981 m.) vyravo nepasitikėjimo, baimės ir įtampos nuotaikos, taigi nebuvo įmanoma vienoje vietoje ramiai surinkti ir išsaugoti visus liudininkų pasakojimus. Dabar, beveik po dvidešimties metų, dienos šviesą pasiekia daug dokumentų, kuriais naudojausi aprašydama įvykius tikrąja jų seka. Rašau remdamasi ir savo atsiminimais, be to, paliudiju viską rašydama pirmuoju asmeniu.

Kur yra Medjugorjė? Kas ir kokie yra jos gyventojai? Daug jų pažįstu, nes tai mano protėvių žemė ir būtent dėl to, prieš aprašydama tai kaip metraštininkas, pasinaudosiu įvairiais šaltiniais, kad galėčiau skaitytojui parodyti Medjugorjės parapiją bei jos gyventojus. Rašydama savo darbą, vis aiškiau supratau, kad atsitiktinumas čia niekuo dėtas ir kad Medjugorjė geografinės padėties atžvilgiu yra tobuloje vietoje, iš kur galima globaliai skleisti kvietimą taikai.

Maža, pasauliui nežinoma katalikiška parapija, slegiama totalitarinės, ateistinės valdžios buvo išrinkta priimti kvietimą iš dangaus ir susijungti su šimtamete kančios istorija, susitaikyti su kitų tikėjimų, bet tų pačių šaknų kaimynais. Nereikėtų pamiršti, kad Medjugorjė yra Bosnijos ir Hercegovinos Federatyvinėje Respublikoje, kur gyvena katalikai, musulmonai ir stačiatikiai.

Tik dabar, po dvidešimties apsiereiškimų metų, drįstame pasakyti, kad žemėn nusileido Dangus, kad panaikintų klaidingus įsitikinimus, susijusius su tikėjimu, rase bei socialiniu skirstymu, kuriuos primetė valdininkai, laikantys savo rankose valdžią ir besipriešinantys išganingai Kristaus jėgai.

Be to, Švenčiausioji Mergelė Marija čia atėjo perspėti mus apie materializmą, kuris pastaruoju metu yra stipriai užvaldęs pasaulį. Yra iškilęs labai rimtas pavojus tikėjimui, tautą galintis nuvesti iki visiško ateizmo. Jau 20 metų kasdien Dievo Motina kviečia mus, kviečia mane, kviečia ir Tave, kviečia mus visus įsitraukti į bendrą žmonijos išganymo planą, kurį Ji mums paskelbė 1917 m. apsiereiškdamą Fatimoje.

Tiems, kurie prieš atsiliepdami į Dievo Motinos kvietimą laukia oficialaus Bažnyčios sprendimo, cituoju žodžius, pasakytus palaimintojo popiežiaus Jono XXIII apie Dievo Motinos apsiereiškimus regėtojai Adelajdai Roncalli 1944 m. netoli jo gimtųjų namų Ghiaie vietovėje, šalia Bergamo (Italija): „Esu popiežius, bet nieko negaliu padaryti Ghiaie vietovei, nes turiu laukti, kad reikalas iš pagrindų būtų ištirtas atitinkamų Bažnyčios organų, o jums, Bergame, patariu atsibusti.”

Bažnyčia neįpareigoja mūsų tikėti kokiais nors Marijos apsiereiškimais, bet iš patikimų šaltinių žinome, kad popiežius Jonas Paulius II sekė įvykius Medjugorjėje ir skyrė jiems ypatingą dėmesį.

Anksčiau, norėdama atsiriboti nuo įvykių Medjugorjėje aiškinimo, buvau ištikima Dievo Motinos apsiereiškimų metraštininkė. Jeigu šie apsiereiškimai atkeliavo iš Visagalio (esu tikra, kad būtent taip ir įvyko), tai jie peržengia sveiko proto ribas. Žodžiais labai sunku aprašyti veikiančią Dievą. Žodžiai gali tik išprovokuoti skaitytoją ateiti prie malonės šaltinio ir pajusti savo širdimi, kaip stipriai Dievas jį myli ir kaip stipriai juo rūpinasi.

Autorė

DIEVO MOTINOS APSIREIŠKIMAI

...

Jono Krikštytojo šventė

...

Tą dieną nuo pat ryto Medjugorjėje tvyrojo tvankus karštis.

Penkiolikmetė Ivanka Ivankovič ir šešiolikmetė Mirjana Dragičević iš Medjugorjės kaimo Bijakovo išėjo šią karštą popietę pasivaikščioti. Kaip įprasta, jos traukė į Perkuši, prie Crnica kalno (šiandien ten yra autobusų stovėjimo aikštelė). Ivanka nešiojo gedulą, nes jos motina Jagoda mirė prieš beveik du mėnesius. Merginos tėvas dirbo Vokietijoje, o ji gyveno pas močiutę kartu su savo vyresniu broliu ir jaunesne seserimi. Lankė mokyklą Mostare. Ivanka buvo paprasta, šiuolaikiška, betarpiška, rami, gero būdo mergina.

Mirjana buvo atvažiavusi iš Sarajevo pas savo močiutę į Bijakovą vasaros atostogų. Sarajeve ji gyveno su motina Milena, kuri dirbo gamykloje, ir rentgeno techniku tėvu Jozu bei jaunesniu broliu. Mirjana lankė antrą vidurinės mokyklos klasę. Mirjana buvo gana uždaraus būdo, niekada neapsimetinėdavo, visur ir visuomet mokėjo susitvardyti. Ji buvo paprasta mergina, kuri nesididžiavo gyvenanti Bosnijos ir Hercegovinos sostinėje.

Šnekėdamos merginos lėtai praėjo paskutinius namus ir patraukė akmenuotu taku už kaimo palei kalno Crnica papėdę. Grįžtant atgal, Ivanka mechaniškai pasuko galvą į dešinę ir pažvelgė į viršų, į Podbrdo pusę. Pamatė kažką panašaus į moters siluetą, apšviestą ryškia šviesa. Nustebusi sušuko:

– Žiūrėk, tai Gospa¹!

– Aha, kaip tik ten yra Gospa! – nutraukė ją Mirjana ir net nesustojusi, ir nepažiūrėjusi į viršų, ėjo toliau. Ivanka lyg transo būsenos ėjo iš paskos, o jos širdis stipriai daužėsi.

Kaimo pakraštyje merginos sutiko trylikametę Milka Pavlovič, kuri apsidžiaugė jas pamačiusi ir pasakė:

– Einam kartu, parginsim avis.

Merginos nuėjo kartu su Milka. Staiga Ivanka, negalėdama išverti tylėjusi, paprašė jų eiti kartu ir pažiūrėti, ar ta jauna moteris vis dar stovi ant kalno. Draugės įtariai pasižiūrėjo viena į kitą ir sutiko palydėti Ivangą tik dėl to, kad išsklaidytų jos abejones.

Kai Mirjana su Milka priėjo kalno papėdę ir pažvelgė į viršų, maždaug už 100 metrų jos taip pat pamatė moterį. Mirjana pastebėjo, kad regimoji vilki ne mūsų laikų suknelę. Ji ant rankų laikė kūdikį. Dabar Ivanka buvo įsitikinusi, kad tai yra Dievo Motina.

¹ Iš kroatų kalbos „Ponia“ – taip kroatai vadina Dievo Motiną.

Kai merginos stovėjo lyg stabo ištiktos stebėjosi šiuo dangišku vaizdiniu, septyniolikmetė Ivankos pusseserė Vida Ivankovič, visų vadinama Vicka, atsibudo po trumpo popietės miego. Šį karštą rytą ji turėjo važiuoti į Mostaro pramonės mokyklą perlaikyti matematikos egzaminą. Vicka, ketvirtas vaikas šeimoje, gyveno Bijakove su motina Zlata, broliais ir seserimis. Jos tėvas Pero dirbo Vokietijoje.

Visi mėgo Vicką dėl jos linksmo būdo, atvirumo, simpatiškumo, gerumo ir, svarbiausia, didelio dvasingumo. Tą dieną, truputį pailsėjusi, mergina nuėjo susitikti su draugėmis įprastoje vietoje už kaimo. Jau iš tolo pamatė visas žiūrint į tą pačią vietą ir nusprendė, kad jos bus pastebėjusios nuodingą gyvatę. Kai prie jų priėjo, Mirjana parodė pirštu į viršų ir pasakė: „Pažiūrėk, tai Gospa!“

Vicka nepasižiūrėjo, stvėrė į rankas basutes ir nubėgo iki artimiausio namo, o ten uždususi ir sukaitusi prisėdo ant kažkokio akmens, susigūžė ir graudžiai pravirko. Nežinojo, ką su savimi daryti, jai buvo labai sunku, galėjo tik verkti. Vicka pergyveno, kad draugės juokiasi iš Dievo Motinos.

Mergina dar nebuvo nurimusi, kai prie jos priėjo du vaikinai, dvidešimtmetis Ivanas Ivankovičius ir šešiolikmetis Ivanas Dragicevičius, pirmų metų pedagogikos studentas, nedrąsus ir užsidaręs savyje, vyriausias iš trijų ūkininkų Zlatos ir Stanko sūnų. Rankose Ivanas laikė krepšį obuolių, priėjo prie Vickos ir padavė jai vieną.

Ji papurtė galvą ir šluostydama ašaras prašė jų:

– Einam kartu su manimi, Mirjana sako, kad ant Podbrdo kalno yra Dievo Motina. Nemanau, kad mes Ją pamatysime, bet vis tiek eime kartu, aš viena bijau.

Vaikinai nuėjo kartu su ja, priėję prie Mirjanos, Ivankos ir Milkos, visi trys pamatė paslaptinę moterį. Jaunesnis Ivanas taip išsigando šio vaizdo, kad susirūpinęs numetė krepšį su obuoliais ir iš visų jėgų leidosi bėgti į kaimą. Kitas Ivanas pasakė matąs judantį siluetą.

Vicka aiškiai matė nuostabiai gražią merginą. Pastebėjo jos pilkai sidabrinę suknelę, blizgančias juodas plaukų sruogas, šviečiančias iš po baltos skraistės. Jos akys buvo žydros. Blakstienos juodos kaip antracitas. Lūpos buvo mažos, raudonos, širdelės formos, veidas – skaisčiai rausvas. Virš šio nuostabaus dieviško vaizdo galvos matė karūną iš dvylikos žvaigždžių, kurios nebuvo tarpusavyje susijungusios ir niekas jų neprilaikė. Vicka negalėjo atplėšti akių nuo Dievo Motinos, kuri laikė kūdikį ant rankų ir tai užklodavo jį skraiste, tai vėl atidengdavo. Jos kojos buvo uždengtos ilga suknele. Moteris stovėjo ant minkšto debesies, kuris laikėsi ore šiek tiek virš žemės.

Vaikai sulaukė ženklų priėti arčiau. Jie žiūrėjo vienas į kitą ir išsigandę šnibždėjosi:

– Ji mus kviečia priėti?

Vaikai neišdrįso priėti nė žingsniu arčiau stebuklingos vietos, tik žiūrėjo į Dievo Motiną, kol Ji išnyko. Regėtojų širdys iš didelio džiaugsmo ir laimės stipriai daužėsi.

Pirmos į kaimą bėgdamos grįžo Vicka su Milka, jos užėjo į Pavlovičių namus. Rado tik

penkiolikmetę Mariją, Milkos sesę, vyrų kirpimo mokyklos pirmų metų mokinę. Be vaikų namuose dar gyveno jų motina Iva. Vyresnė sesuo jau buvo ištekėjusi, o tėvas Filipas su trimis vyresniais sūnumis dirbo Vokietijoje.

Marija buvo labai drovi mergina, tyli, užsidariusi savyje, atsargi. Akimirką nustebusi žiūrėjo į Vicką ir Milką, kurios tarsi raketos įlėkusios į namus dusdamos jai pasakojo, kad ant Podbrdo kalno mačiusios Dievo Motiną. Marijai staiga pradėjo daužytis širdis, iš nuostabos mergaitė negalėjo pratarti nė žodžio. Norėdama paslėpti tai, kaip ją pribloškė žinia, Marija įbedė akis į grindis, o jos veidas, nušviestas šiltos paslaptingos šypsenos sakė, kad širdyje mergaitė jau patikėjo tuo, ką išgirdo.

Paprastai užsisklendusi Mirjana nustebino pati save, nes niekaip savyje negalėjo sulaikyti to, ką išgyveno. Mirjana nuėjo į kaimynų namus, kur dvi mergaitės žiūrėjo televizorių, ir pasakė šioms, kad prieš akimirką ant kalno matė Dievo Motiną. Mergaitės išsigandusios pašoko nuo sofos, išjungė televizorių, o viena jų, mažoji Jelena, nubėgo pas motiną papasakoti jai naujieną. Įbėgo į namus ir sušuko:

– Mama mama!..

Motina su jaunesniais broliais kalbėjo rožinį, tad pridėjusi pirštą prie lūpų liepė dukrai tylėti. Jela prisėdo šalia ir prisijungė prie maldos. Jiems baigus kalbėti rožinį mergaitė pasakė mamai, kad ant Podbrdo kalno apsireiškė Dievo Motina. Moteris iš karto patikėjo.

Kai Mirjana grįžo namo ir papasakojo savo tetai, ką matė ant kalno, teta tylėdama nepatikliai pasižiūrėjo į merginą ir iš karto paskambino savo seseriai Milenai į Sarajevą:

– Garbė Jėzui Kristui! Sese, turiu tau pasakyti, bet nežinau kaip. Tavo Mirjana sakosi ant Podbrdo mačiusi Dievo Motiną!

Mirjanos motina, nors ir išsigando, sugebėjo savo sesei užduoti klausimą:

– Kaip tau atrodo, Mirjana yra tokia kaip visada, ar tokia lyg būtų praradusi sveiką protą?

– Ji man atrodo visiškai normali.

– Vadinasi, ji iš tikrųjų matė Dievo Motiną. Ji niekada neišdrįstų juokauti apie dieviškus dalykus.

Vickos, Ivankos ir Milkos tėvai ir šeimos po pirmos akimirkos nuostabos, bandė nuraminti ir sutvardyti regėtojus. Barė juos:

– Nutilkite, vaikai. Nejuokaukite su tokiais dalykais! Gerbkite Dievo Motiną. Tuoj pat eikite išpažinties!

O kai kurie juokėsi ir tyčiojosi iš vaikų:

– Kas žino, ką jūs matėte ant kalno: skraidančią lėkštę ar kažkokią šmėklą, kodėl jos nepagavote?

Ar ateis dar kartą?

Kitą rytą, lyg nieko nebūtų nutikę, Ivanka, Mirjana ir Vicka nuėjo į laukus rinkti tabako. Grįždamos namo, sukaitusios ir pavargusios, merginos sutiko vaikus, kurie palydėjo jas žodžiais „Eina Dievo Motinos.“

Regėtojos nekreipė į juos dėmesio ir nieko jiems neatsakė. Tylėdamos, labai susimąščiusios, jos klausė savęs, ar šį vakarą, kai eis į Podbrdo kalną, vėl pamatys tai, ką matė vakar?

Vickos motina Zlata nenorėjo eiti prie kalno, ji buvo labai susirūpinusi. Tad paprašė Marinko Ivankovičių ir dar vieną jauną vyrą iš kaimynystės eiti su vaikais. Pasakė jiems:

– Prašau jūsų eiti ir pasižiūrėti, kas ten yra. Neduok Dieve, koks nors blogis, jeigu atsitiktų kas nors blogo, ką darysiu su tiek vaikų?

Marinko, kuris dirbo mechaniku Čitluke, gyveno su tėvais, žmona ir trimis vaikais Bijakove. Jis noriai sutiko lydėti regėtojus, nes iš karto suprato, kad bus saugiau, jeigu su jais eis suaugęs žmogus, kuris prireikus apgins. Juk prasidėjus apsieiškimams keturių regėtojų tėvai buvo toli nuo Medjugorjės.

Milka taip pat norėjo eiti prie kalno, bet jos motina manė, kad mergaitė per jauna ir, norėdama Milką apsaugoti nuo bet kokio pavojaus, pasakė, kad ši turinti užbaigti darbus. Jeigu kas nors turi eiti, tegul tada eina Marija, vyresnė duktė, kuri, kaip manė motina, galės geriau nuspręsti, kas ten vyksta. Marija irgi ne iš karto sutiko eiti su Vicka, Ivanka ir Mirjana, kai jos kvietė ją eiti kartu. Mergina išsisukinėjo:

– Negaliu dabar su jumis eiti, kai ją pamatysite, ateiškite pakviesti mane!

Vicka Marijai pažadėjo pakviesti ją, jeigu vėl pamatys Dievo Motiną.

Apie pusę šešių Ivanka, Mirjana ir Vicka pajudėjo Crnicos papėdės link. Su jais ėjo Marinko, Šito, pora moterų ir vaikų. Prie jų prisijungė ir Ivanas Dragičevićius, kuris praėjusią dieną staiga pabėgo. Vyresnysis Ivanas nenorėjo eiti. Pasakė esąs per senas vaikiškiems žaidimams. Ivanka vedė šią mažą procesiją Podbrdo kalno link. Staiga, tuo pat metu kaip ir praėjusią dieną, Ivanka pirmoji pamatė moterį ant kalvos ir sušuko:

– Tai Dievo Motina!

Tą akimirka, pažvelgusieji į vietą, kurią pirštu rodė Ivanka, pamatė Dievo Motiną. Ją matė Mirjana, Vicka, Ivanas ir dar viena suaugusi moteris, kuri supratusi, kad Dievo Motina juos kviečia, pasakė visiems:

– Bėkite, argi nematote – Ji jus kviečia pas save!

Vicka apsisuko ir leidosi bėgti į kaimą pakviesti Marijos. Ten taip pat buvo dešimtmetis Marijos pusbrolis Jakovas Čolo, atėjęs atsitiktinai, nes šiaip jis nebuvo pratęs draugauti su vyresniais vaikais, nekviečiančiais jo į savo draugiją. Berniukas buvo guvus, judrus, vienturtis Jakos ir Ante, dirbančio

Sarajeve, sūnus. Kartu su motina gyveno Bijakove ir čia, baigęs ketvirtą pagrindinės mokyklos klasę, leido vasaros atostogas. Ir Marija, ir Jakovas nustebę pasižiūrėjo į Vicką, kuri uždususi pasakė:

– Eime, eime greičiau!

– Kur turėtume eiti?

– Ten, ant kalno, paskubėkite, eime, Dievo Motina yra ant kalno!

Marija čiupo į rankas pirmas pasitaikiusias basutes, kurias rado prie durų, ir nubėgo paskui Vicką ir Jakovą prie kalno. Pusiaukelėje Vicka pasakė jiems, kad ant kalno matyti Dievo Motina. Bet tie nieko nematė. Marija norėjo užlipti dar aukščiau, ten, kur buvo Ivanka, Mirjana ir Ivanas. Kai atbėgusieji priėjo prie vaikų, Vicka pamatė, kaip Dievo Motina ranka moja ateiti arčiau. Tai pastebėję Mirjana, Ivanka ir Ivanas pradėjo bėgti į kalną, o paskui juos Vicka, Marija ir Jakovas, kurie vis dar nieko nematė.

Moterys, likusios jų užnugaryje, nustebusios žiūrėjo, kaip greitai vaikai užkopė į kalną per dygliuotus krūmus ir akmenis taip, tarsi kažkokia nematoma ranka juos staiga perkėlė iš papėdės į kalno vidurį. Tris kartus blykstelėjo visiškai giedrame danguje. Blyksnius matė visi esantieji. Tai įvyko tą akimirką, kai vaikai staiga krito prieš Dievo Motiną ant kelių. Mažasis Jakovas suriko visu balsu:

– Matau Dievo Motiną!

Tą pačią akimirką Dievo Motina apsireiškė ir Marijai, kuri iškart atsiklaupė prie Jakovo. Ją išvydusiuosius apėmė didžiulė baimė, bet, užuot bėgę, jie troško prieiti arčiau šito dangiško vaizdinio ir jį pažinti. Tą dieną Palaimintoji Mergelė atkeliavo viena, be kūdikio ant rankų. Visi šeši pradėjo garsiai melstis:

– Tėve mūsų, kuris esi Danguje, teesie šventas Tavo vardas...

Dievo Motina savo žvilgsniu iš eilės apkabindavo kiekvieną vaiką ir meldėsi kartu su jais kalbėdama „Tėve mūsų“. Kai vaikai kalbėjo „Sveika, Marija“, Ji tylėjo, o šiems pradėjus „Garbė Dievui Tėvui“, vėl prie jų prisijungė.

Po maldos Ivanka išdrįso Dievo Motinos paklausti to, kas jai labiausiai rūpėjo:

– Kaip jaučiasi mano mama?

– Gerai, mama jaučiasi gerai.

Įsidrąšinę visi balsu klausinėjo, ar Ji vėl ateis. Dievo Motina palinksėjo galva, kad taip, ir pradingo. Ten buvęs Ivankos brolis, klausė, ar jie visi išprotėjo, nes stebėjo, kaip jie bėga į vieną vietą judindami lūpas, o jis nieko nei matė, nei girdėjo.

Spindinčiais veidais, atmerktomis akimis sapnuodami dieviškąjį vaizdinį, kuris jų širdis pripildė nenusakomos meilės, regėtojai po apsireiškimų pradėjo dairytis aplinkui ir pastebėjo, kad Jakovas keliais nukrito į dyglynus, o Marija – į vapsvų spiečių, bet nei jis buvo įsidrėskęs, nei jai įgėlė kokia

vapsva.

Mažasis Jakovas švelniai nusišypsojęs tarė:

– Kokia graži Ji buvo, nesu matęs gražesnės moters už Ją. Dabar man nebus gaila mirti, nes pamačiau Dievo Motiną!

Savo vaikišku tyrumu Jakovas buvo įsitikinęs, kad regėjo Dievo Motiną. Ji iš karto priglaudė jį prie savęs ir leido jam pajusti begalinę motinišką meilę. Vos tik Ją pamatęs berniukas troško likti su Ja visam laikui. Lėtu žingsniu leisdamiės nuo kalno, vaikai vėl priešais save išvydo Dievo Motiną. Ji nusišypsojo ir pasakė: „Su Dievu, mano angelai!”

Viena moteris iš eilės klausinėjo visų regėtojų, ar jie įsitikinę, kad matė Dievo Motiną. Vicka atsakė:

– Aš esu visiškai tikra, kad Ją mačiau!

Vaikai pasakojo, kad Dievo Motina atrodo apie dvidešimties metų amžiaus, yra liekna, dailaus sudėjimo, o jos grožio neįmanoma aprašyti žodžiais. O ką reiškia jos balsas – lyg varpai skambėtų – sunku papasakoti tam, kuris to balso negirdėjo! Jie taip pat bandė aprašyti žydras Dievo Motinos akis, bet tokio šios spalvos atspalvio iki šiol žemėje jie nebuvo matę.

Ivanka nuo kalno leidosi verkdamą. Grįžo namo ir su ašaromis puolė savo močiutei į glėbį. Ją labai sujaudino žinia apie mamą. Mergaitė jautė stiprų ilgesį, kad motinos jau nebėra. Labiausiai apie savo begalinę laimę, jog regėjo Dievo Motiną ji troško papasakoti mamai.

Kai Ivankos tėvas, tuo metu dirbęs Vokietijoje, išgirdo, kad dukrelei apsireiškė Dievo Motina, labai išsigando, nes pamanė, jog mergaitė neteko sveiko proto. Nusiramino tik sužinojęs, kad be Ivankos apsireiškimus matė dar penki vaikai. „Ačiū Dievui, ji ne viena“, – galvojo, nes žinodamas savo dukros būdą, abejojo, kad ji viena galėtų atlaikyti susidomėjusių žmonių minią. Tėvą guodė tai, kad po poros dienų viskas pasibaigs ir užsimirš, o jo Ivanką visi paliks ramybėje.

Žinia, kad Dievo Motina paguodė mergaitę, esą jos motina yra danguje ir jai viskas gerai, greitai pasklido po visą kaimą. Visi pažinojo Jagodą kaip pamaldžią moterį ir gerą motiną, bet niekas jos nelaikė šventąja. Todėl ši naujiena padėjo žmonėms atsikratyti nemalonių minčių ir baimės apie mirtį. Žmones aplankė nauja viltis. Vickos niekas negalėjo išvesti iš kantrybės. Nors ji buvo labai nustebusi, greitai susigaudė situacijoje ir iš visos širdies priėmė šią didelę dangaus dovaną. Vickai labiausiai rūpėjo tai, kaip ji turi elgtis per kitą susitikimą su Dievo Motina. Ji savo močiutės klausė, kokias maldas jai reikės kalbėti rytoj ant kalno laukiant apsireiškimo. Močiutė patarė kalbėti maldas, kurios jau daug metų, ypač žiemą, kalbamos Medjugorjėje: „Tikiu“, 7 „Tėve mūsų“, 7 „Sveika, Marija“ ir 7 „Garbė Dievui“ Dievo Motinos rožinio garbei.

Močiutė ir vyresnės moterys prisakė paimti su savimi šventinto vandens ir pašlakstyti ant reginio

– jeigu tai Dievo Motina, Ji pasiliks, o jei reginys šėtoniškos kilmės, iš karto dings pajutęs tokį vandenį. Vicka iki tol nežinojo, kad šėtonas irgi gali apsireikšti, bet, nepaisydama to, nusprendė paklausti jų patarimo. Medjugorjėje jau nuo seno egzistavo paprotys šeštadieniais šeiminkėms šventintu vandeniu apšlakstyti kiekvieną kambarį, kiemą ir arklidę, tuo pat metu kalbant „Tikiu“, kad iš namų išeitų bet koks blogis.

Tą vakarą nuėjusi ilsėtis Mirjana pradėjo galvoti apie nenusakomą Dievo Motinos vaizdinį, veido grožį, bandė šį paveikslą sulaikyti savyje, kad nepabėgtų iš atminties. Kito vakaro laukimas, kai mergina vėl tikėjosi išvysti dangiškąją Motiną, jai atrodė labai sunkus. Mirjana klausė savęs, kodėl būtent jai nutiko šis neįprastas ir nuostabus dalykas, jai, paprastai merginai, tokia kaip šimtai kitų? Šitaip galvodama, ji pajuto poreikį į Dievo Motiną kreiptis savo žodžiais: „Dievo Motina, išmokyk mane atkakliai melstis ir parodyk, kaip daryti gerus darbus!“

Ivanas dar labiau užsisklendė savyje, stebėjosi ir klausė savęs – kodėl atsitiko taip, kad būtent jis regi Dievo Motiną? Jis, kuris nėra nei geresnis, nei blogesnis už kitus nei kaip berniukas, nei kaip tikintysis. Ivaną kankino šie klausimai, širdies gilumoje jis vylėsi rytoj, poryt ir visada vėl matyti šį dangiškąją reginį.

Mažasis Jakovas bėgo iki namų ir nuo pat slenksčio rėkė:

– Mama mama, regėjau Dievo Motiną!

– Na ką tu, sūnau? Ką?!

– Rimtai, mama, regėjau Dievo Motiną!

– Gerai, sūnau, pažiūrėsime!

– Mama, paklausk manęs, Dievo Motina vėl ateis rytoj vakare!

– Tyliai, aš bijau!

Po šių žodžių Jakovo mama sukrėsta ir apimta abejonių stabtelėjo ir susimąstė. Jakovas dar bandė kažką pasakyti mamai, bet pamatė Dievo Motiną, kuri akimirka atsiradusi priešais jį, nusišypsojo ir leido jam suprasti, kad ras būdą, kaip nuraminti motiną bei suteikti jai drąsos būti su sūnumi. Vėliau Jakovas pasimeldė ir nuėjo miegoti, tačiau niekaip negalėjo užmigti. Vaikas klausė savęs: „Ar tai būtent aš regėjau Dievo Motiną?“

Jo širdis daužėsi iš laimės dėl mielo Dievo Motinos atvaizdo, kurį nuolat matė prieš akis. Trokšdamas pats įsitikinti, kad visa tai, kas jam nutiko šiandien, yra tiesa, berniukas šnibždėjo:

– Dievo Motina, labos nakties. Ar rytoj vėl ateisi?

Tą vakarą Vickos pusbrolis Marinko Ivankovičius nuėjo į parapijos kleboniją pranešti kunigui tėvui Zrinko apie tai, kas vyksta ant Podbrdo kalno. Pranciškonas, blaivaus mąstymo ir žmonių mėgstamas už savo betarpišką dvasingumą, neparodė didelio susidomėjimo, tik ramiai pasakė:

– Kam yra duota matyti, tegul žiūri, kam ne – tegul nežiūri!

Švenčiausios Širdies šventė

Anksti ryte per kaimą pravažiudavo autobusas ir surinkdavo vidurinės mokyklos mokinius, kad nuvežtų juos į Čitluko mokyklą. Autobuso vairuotojas paskleidė gandą, kad vaikams iš Bijakovo apsireiškė Dievo Motina ir kad ją gali regėti kiekvienas, kuris nueis ant Podbrdo kalno. Vairuotojo pasakojimas sukretė Čilicių, Šegų, Ostojičių, Smoljanų, Dugandzičių ir kitas Medjugorjės, Miletinos, Vinicos, Šurmancių bei Čitluko kaimų šeimas. Tada dar nedaug žmonių turėjo telefonus. Nepaisant to, žinia pasklido nuo pat Mostaro iki Ljubusų ir jau trečią dieną po apsireiškimo, birželio 26-ąją, prieš vidurdienį į Medjugorję pradėjo važiuoti daugybė žmonių – visi jie traukė Podbrdo kalno link.

Vicka, Mirjana, Ivanka, Ivanas, Marija ir Jakovas visą dieną praleido laukime, nuolat klausinėjo, kiek valandų. Laikas slinko lėtai. Vaikai bijojo, kad galbūt tądien jie netinkamai elgėsi ir kad ta nuostabi moteris iš dangaus jau niekada neateis. Popiet, apie penktą valandą, visi šeši pajudėjo į kalno pusę. Milka nuėjo kartu su jais tikėdamasi vėl pamatyti Dievo Motiną, bet matė tik tai, ką matė čia atėję žmonės: ryškų blyksnį, kuris praskyrė giedrą dangų sujungdamas jį su žeme. Šeši laimingieji, vos tik pamatę tris blyksnius, atsiduso. Dievo Motina visgi ateis, ateis tuo pačiu laiku kaip vakar ir užvakar!

Štai Ji, bet buvo daug toliau negu pastarąsias dvi dienas. Regėtojai vėl leidosi bėgti pas Ją, žmonės niekaip negalėjo jų pasivyti. Ivanas ir Jakovas nubėgo pirmieji, o paskui juos merginos. Visi staiga atsiklaupė prie didelio akmens apsupto dygliuotais krūmais ir pradėjo garsiai melstis, kaip Vickai praėjusį vakarą patarė močiutė: „Tikiu“, 7 „Tėve mūsų“, 7 „Sveika, Marija“, 7 „Garbė Dievui“...

Tvyrojo nepakeliamas karštis, žmonės stumdėsi, norėdami nuvesti savo vaikus arčiau regėtojų. Kai kurie užmindavo ilgą Dievo Motinos apsiaustą ir tada Ji iš karto pradingdavo. Ne visi susirinkusieji buvo vedami tikėjimo, vieni atėjo iš smalsumo, kitur net buvo girdimas keikimasis, regėtojams mindžiojo kojas. Ivanka, Mirjana ir Vicka apalpo. Dievo Motina grįžo. Vicka paėmė šventinto vandens buteliuką ir lašindama išlaistė ant Dievo Motinos. Mergina garsiai meldėsi:

– Vardan Dievo Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, jeigu tu esi Dievo Motina – lik su mumis, jei ne – išeik!

Dievo Motina švelniai nusišypsojo.

Įsidrąsinusi Mirjana paklausė Dievo Motinos:

– Prašau pasakyti, kas esi?

– Aš esu palaimintoji Mergelė Marija.

Laiminga dėl šito atsakymo Mirjana paklausė apie savo senelį, kuris mirė prieš metus ir gavo atsakymą, kad jam ten gerai ir kad ji dėl senelio nesijaudintų. Mergina meldė Dievo Motiną parodyti

kokį nors ženklą, idant žmonės jais patikėtų, kad jie tikrai regi Ją iš kraujo ir kūno ir kad su Ja kalbasi. Dievo Motina nieko nežadėjo. Ivanka taip pat paklausė:

– Ar mano mama man ką nors perdavė?

Dievo Motina atsakė:

– Taip, kad klausytumėte močiutės, būtumėte jai geri ir jai padėtumėte, nes ji jau sena ir negali daug dirbti.

– Dievo Motina, kodėl iš visų vaikų išsirinkai būtent mus?

– Ne visada išsirenku geriausius.

Regėjimo pabaigoje Marinko prašymu Ivanka paklausė Dievo Motinos, kodėl Ji atėjo ir ko iš jų nori. Dievo Motina pažvelgė į žmones, paskui į kiekvieną atskirai ir tarė: „Kad suvienyčiau visus, nes esate tikri tikintieji.“

Visi regėtojai klausė Dievo Motinos, ar Ji rytoj vėl ateis, Ji linktelėjo galvą. Anot Marinko, tą vakarą ant kalno atėjo apie tris tūkstančius žmonių, kurie saugojo regėtojus, kai jie leidosi nuo kalno kartu su žmonėmis į kaimą. Pakeliui kai kurie nusivylę, kad nieko nematė ir negirdėjo, apkalbinėjo merginas: „Pasižiūrėk į tą madingai apsirengusią Dievo Motinos merginą. Tikrai bus apsirūkiusi, kad jai vaidenasi.“

Jos nekreipė į tai dėmesio ir toliau leidosi nuo kalno, kai staiga vėl atsiradusi Dievo Motina vaikams pasakė: „Eikite Dievo ramybėje.“

Pusiaukelėje nuo apsireiškimų vietos ir prie pirmųjų namų Mariją kažkas patraukė į kairę pusę. Ji nuėjo trumpesniu keliu ir sustojo prie vietos, vadinamos Lokvetina. Atsiklaupė ir vėl priešais save pamatė Dievo Motiną, už kurios stovėjo didelis tamsus kryžius. Dievo Motinos veidas buvo labai liūdnas. Ji tarė:

– Taika, taika, taika! Susitaisykite, tegul žmonės susitaiko, tegul tarp Dievo ir žmonių įsivyrąja taika!..

...

Keisti ženklai danguje

Vieną iš tų neužmirštamų vasaros vakarų Dievo Motina liepė vaikams ateiti vėliau, prieš pat vidurnaktį, į tam tikrą vietą ant Podbrdo kalno. Jie atėjo kartu su keturiasdešimčia pakviestų jaunuolių: pusbrolių, pusseserių ir draugų. Visi lipo basomis. Pasiekę sutartą vietą atsiklaupė ir pradėjo melstis. Staiga atsivėrė dangus, stipri šviesa apšvietė visą kalną. Pasak vaikų, šviesa leidosi lyg balionas, kol, prieš pat susiliesdamas su žeme, sprogo į tūkstančius žvaigždučių. Šviesą matė daug žmonių, buvusių kitame kaimo gale. Šis naktinis apsireiškimas vyko apie keturiasdešimt minučių.

Vėlyvą popietę šimtai piligrimų žiūrėjo į saulę ir iš visų pusių sklido nuostabos šūksniai:

– Saulė! Saulė! Žiūrėkite į saulę!

Į saulę buvo įmanoma žiūrėti plika akimi, ji buvo daug didesnė negu įprasta, visiškai balta ir šviesi, ji sukosi aplink savo ašį iš pradžių į dešinę, paskui į kairę, ir suposi. Iš saulės tarsi sklido šviesos bangos, kurios po akimirkos plėtėsi. Vėliau sklido palaipsniui tįstantys pieno baltumo spinduliai. Dalis šių spindulių dingdavo danguje, o kita dalis leidosi žemės link, bet prieš paliesdami žemę, spinduliai susilenkdavo ir praslinkdavo virš žmonių į bažnyčios pusę. Piligrimai, išgąsdinti šios šviesos, kuri lyg žaibas leidosi į jų pusę, puolė ant kelių ir pradėjo karštai melstis. Paskui iš karto buvo matyti saulė, aplink ją raudonavo žiedas. Apsireiškimui pasibaigus kažkas sušuko: „Pažiūrėkite į kryžių ant Križevac kalno!“

...

... Žmonės atvažiavo iš toli, užėmė visus Čitluko, Ljubuskų, Mostaro, Čaplino ir apylinkių viešbučius. Valdžia liepė pranciškonams drausti eiti ant kalno, jie taip ir darė, bet netrukus įvyko stebuklas. Buvo atšauktas draudimas lipti į Podbrdo ir Križevac kalnus. Liudininkai pasakoja, kad ant abiejų kalnų buvo apie šimtą tūkstančių žmonių. Tą vakarą Dievo Motina per regėtojus perdavė kunigams pranešimą, kad šie jį paskelbtų susirinkusiems žmonėms:

– Ženklas bus, bet nelaukite jo. Vienintelis žodis, kurį norėčiau visiems pasakyti – atsiverskite! Tai svarbiausia. Pasakykite tai visiems mano sūnums ir visoms mano dukroms. Man nėra sunku kentėti už jus. Melsiu savo Sūnų nebausti pasaulio. O jūs atsiverskite. Jūs niekada negalite žinoti nei kas bus nei ką Tėvas siųs pasauliui. Jums tereikia atsiversti. Atsisakykite visko! Padėkokite visiems mano vaikams už maldas ir pasninką, nes aš tai nunešu savo Sūnui, kad Jis sušvelnintų savo pyktį nuodėmingam pasauliui.

...

Knyga baigta rašyti 2000 m. lapkričio 8 dieną.

...

Su Kristumi į trečiąjį tūkstantmetį

2001 metais, ankstyvą birželio 25-osios rytą, per dvidešimtąsias apsireiškimų metines, parapijietė Iva Šego kaip įprasta išėjo iš namų kalbėdama rožinį. Pakeliui į bažnyčią ji stabtelėjo Kovačičiaus kapinėse, kur palaidotas tėvas Slavko. Prieš melddamasi moteris surinko sudegusiais žvakes ir sutvarkė gėles.

Diena nuo pat ankstyvo ryto buvo giedra ir šilta, kaip ir prieš du dešimtmečius, 1981 metais. Į aikštelę prie kapinių važiavo piligrimų mašinos, kurias prie įvažiavimo į Medjugorję pasitiko didžiuliai plakatai su užrašu: „Su Kristumi į trečiąjį tūkstantmetį!“ Kai kurie piligrimai atvažiavę iškart nuskubėjo aplankyti mylimo pranciškono, daug kartų su šypsena širdingai sveikinusio juos atvykusius į Medjugorję, kapo.

Iva, kurią staiga apsupo iš nežinia kur atsiradę žmonės, atsistojo ir išėjo iš kapinių. Ji nuėjo į bažnyčią. Aikštėje jau buvo daug parapijiečių, laukiančių pirmųjų rytinių šv. Mišių. Jie visi pradėjo kalbėti, kiek daug piligrimų atvažiavo į jau XX-ąsias apsireiškimų metines. Žmonės kalbėjo apie dar vieną svarbų tos pačios dienos jubiliejų – 50 ir 60 metų kunigystės dviejų brolių, kilusių iš Medjugorjės, – tėvo Vinko ir tėvo Marko Dragičevičių OFM. Šis jubiliejus turėjo būti minimas 11 valandą, per sumą.

Iva irgi dalyvavo šiose iškilmėse. Bažnyčia buvo perpildyta. Be brolių, šventusių jubiliejų, prie altoriaus taip pat stovėjo jų sesė pranciškonė ir du brolėnai pranciškonai. Šalia buvo tėvas Dobroslavas Stojičius OFM ir tėvas Leonardas Orečius OFM, kurie daug metų tarnavo Medjugorjėje ir tais pačiais metais šventė 50 metų darbo kapelionais jubiliejų.

Šv. Mišias aukojo naujasis provincialas tėvas Slavko Sodo OFM, irgi kilęs iš Medjugorjės. Susirinkusiems žmonėms jis parodė popiežiaus sveikinimus, skirtus broliams Dragičevičiams. Per maldą buvo paminėtas amžiną atilsį tėvas Stanko Vasiljus OFM, kilęs iš Medjugorjės (Medjugorjės himno „Atėjome pas Tave, brangi Motule“ autorius) ir neseniai miręs tėvas Slavko, parapijos garbės pilietis, miręs Medjugorjėje ir iš čia iškeliavęs į Dangu.

Ši iškilminga, palaiminga ir labai didi diena Medjugorjės gyventojams buvo akstinas pamąstyti apie tikrąsias vertybes, kurias reikia išsaugoti naujomis gyvenimo aplinkybėmis nekreipiant dėmesio į vis didėjančias vartotojiškumo apraiškas.

Duok Dieve, kad šiuolaikiniai žmonės ir ateinančios kartos liktų ištikimi priesaikai, kurią davė jų protėviai, pasižadėję išsaugoti tikėjimą Jėzumi Kristumi ir paklusnumą Katalikų bažnyčiai (visuotinei ir apaštališkajai). Padėk jiems išsaugoti amžinąsias vertybes ir duok jiems kunigų tokių, kaip tėvas Slavko, kuris sekdamas popiežiaus Jono Pauliaus II pavyzdžiu visiškai atsidavė Dievo Motinai ir tapo

*Totus Tuus*². Tas pats linkėjimas tebūnie skirtas ir regėtojams, jau priėmusiems Santuokos sakramentą. Paskutinė ištekęjo Jelena Vasilj už Maksimiliano Valento iš Romos. Prieš tai Vicka Ivankovič ištekėjo už Marijaus Mijatovičiaus, kuris padėdavo tėvui Slavko darbuotis „Motinos kaime”.

Regėtojų šeimos gausėja. Marija Pavlovič pagimdė ketvirtą sūnų Giovanni Maria. Ji svajoto apie mergaitę, o Dievas padovanojo jai dar vieną sūnų. „Gerai”, – pasakė Marija – „gal būtent jis bus misionierius.” Vicka yra labai laiminga mažosios Sofijos Marijos mama. Draugams ji pasakojo: „Kai gimė mergaitė, supratau, kokia didelė yra Dievo meilė, nes tik Jis žmogui gali duoti tokią dovaną.” Jelena Romoje laukiasi pirmagimio. Ji baigė teologijos studijas ir mokosi toliau. Regėtoja suvokia, kad kiekviena gyvenimo akimirka yra skirta apaštaliniam darbui ir kad jos bendravimas su Dievu po Santuokos sakramento tapo dar artimesnis.

Ivanas kartu su savo šeima gyvena tarp Amerikos ir Medjugorjės, daug keliauja, liudija ir pastebi, kad jaunimas dabar yra dideliame pavojuje, nes tėvai pradėjo rūpintis materialiais dalykais ir apleidžia savo vaikų auklėjimą. Mirjana, Ivanka ir Jakovas, kurie jau nemato kasdienių regėjimų, liko su savo šeimomis Medjugorjėje ir stengiasi gyventi Dievo Motinos apsireiškimais.

Tas, kuris asmeniškai pažįsta regėtojus, žino, kad jie, perduodami pranešimus ir kalbėdami apie savo kasdienį gyvenimą, yra paprasti nuoširdūs žmonės. Kiekvienas regėtojas turi ypatingą užduotį melstis už sielas skaistykloje, šeimas, kunigus ir tuos, kurie dar nepažino Dievo...

Kaip sakė regėtoja Marija, ji turi vilties, kad bent vienas jos sūnus bus misionierius. Vicka pasakoja apie laimę, kurią jai teikia dukrelė, Jelena pajuto, kad priartėjo prie Dievo priėmusi Santuokos sakramentą. Ivanas pasakoja, kad jo šeimoje svarbią vietą užima auklėjimas. Mirjana, Ivanka ir Jakovas neslepia turį labiau nei kiti stengtis šventumo kelyje, nes šiandien pasaulio akys nukreiptos į juos.

Paprasti regėtojų liudijimai nėra banalybės, o nuorodos tiems, kurie nori juos teisingai suprasti.

Kasdieniai Marijos, Ivano ir Vickos regėjimai gali pasibaigti kad ir rytoj, gali tęstis ir iki gyvenimo galo, niekas nežino, kaip bus. Tai, ką Dievo Motina norėjo mums perduoti per Medjugorjės regėtojus, skelbiama visame pasaulyje. Įsivaizduokite, kad Dievo Motinos pranešimai pasiekia net vieną Australijos gentį, kurios nariai prieš penkiasdešimt metų buvo žmogėdros...

Ar dar reikalingi kokie nors ženklai atsiversti?

Man atrodo, ne. Vėl norėčiau atkreipti skaitytojo dėmesį į Dievo Motinos žodžius, kuriuos regėtojai dažnai kartoja savo liudijimuose: „Brangūs vaikai! Tai malonės metas. Melskitės, kad širdyje pajustumėte Dievą, o visa kita įvyks savaime!”

² Popiežiaus Jono Pauliaus II devizas *Totus Tuus* išreiškia Šventojo Tėvo troškimą visiškai atsiduoti tarnaujant Viešpačiui ir žmonėms.

Ateis laikas, kai nė vienas šalininkas, kurį pažįstate asmeniškai ar iš šios knygos, nebus gyvas. Visgi manau, kad piligrimai ne tik nenustos važiuoti, bet jų bus dar daugiau, nes jau šiandien į Medjugorję važiuoja daugybė žmonių, kai kurie jų atvažiuoja iš labai tolimų kraštų, įveikę sunkumus vizai gauti.

Nors piktos jėgos visais įmanomais būdais bando neigti ir nutildyti Marijos taikos bei susivienijimo pranešimus, patyrusi akis pastebės stačiatikių, protestantų ir anglikonų kunigus, besimeldžiančius kartu su katalikais Medjugorjėje už Bažnyčios susivienijimą. Žmonės juos pastebi ir širdyje viliasi, kad Kristaus bažnyčia vėl bus vieninga.

Palankesnio laiko ženklai jau apčiuopiami visur, kur pasiekė Taikos Karalienės pranešimai, bet, aš manau, kad apie tai reikia kalbėti daugiau negu pasakiau iki šiol.

© Tekstas ir jame panaudotos nuotraukos yra saugomos autorinių teisių ®
Knyga yra išversta į 21 pasaulio kalbą